

Dan nakon njegova ubojstva, papa Ivan Pavao II. spomenuo ga je u govoru na Trgu Sv. Petra u Vatikanu rekavši: "Fra Vjeko još je jedna žrtva dodana dugom nizu misionara koji su svoju ljubav prema Kristu i afričkim narodima potvrdili žrtvujući vlastiti život."

Hrvatska redovnica s. **LUKRECIJA MAMIĆ**, koja je kao misionarka djelovala u Africi, ubijena je u nedjelju 27. studenoga 2011. u napadu pljačkaša na samostan u misiji Kiremba u Burundiju.

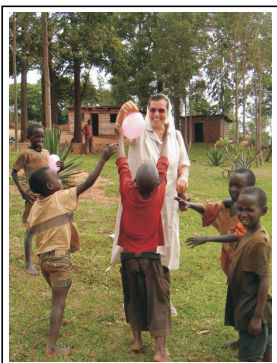

Ubojstvo se dogodilo oko 19,30 sati po hrvatskom vremenu, kada su naoružani pljačkaši upali u samostan gdje su ubili s. Lukreciju, a prije bijega su oteli poglavaricu zajednice s. Carlu Brianza iz Italije i volontera Francesca Bazzanija.

Nedugo nakon policijske potrage pronađena su tijela ubijenog volontera i teško ranjene s. Carle.

Ubijena redovnica Lukrecija Mamić vodila je u Burundiju biskupijsku bolnicu, te centre za neishranjene i oboljele od AIDS-a.

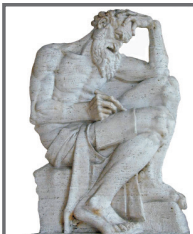
S. Lukrecija je rođena 2. rujna 1948. u Zidinama kod Tomislavgrada u BiH. U samostan sestara Službenica milosrđa (Ancelle) je ušla 15. XII. 1962. u Dubrovniku. Privremene zavjete položila je 30. VIII. 1969. a vječne 29. VIII. 1976 u Splitu. Nakon raznih službi po mnogim zajednicama u Hrvatskoj, odlazi u svoju prvu misiju u Ekvador, Latacunga, 15. XII. 1984. Zbog potreba otvaranja nove misije u Burundiju 25. I. 2002. odlazi u misiju Kiremba, gdje je služila najsiromašnijima sve do iznenadne smrti.

Burundi je zemlja površinom dvostruko manja od Hrvatske a napučena sa 7 milijuna stanovnika; ubraja se među najsiromašnije zemlje svijeta. Biskupijska bolnica u kojoj je s. Lukrecija radila raspolaže sa 150 kreveta; uvijek je prepuna, jer pokriva prostor napučen s 300 tisuća stanovnika.

Po dvoje odraslih bolesnika u jednom je krevetu, a po četvero bolesne djece dijeli krevet na dječjem odjelu. U biskupijsku bolnicu dolaze siromasi iz svih dijelova zemlje, jer u državnim bolnicama postoje zatvori, u kojima bolesnici ostaju bez hrane dok ne podmire troškove liječenja - pisala je sestra šaljući često apele za pomoć tim osobito ugroženim siromasima.

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

MASLINSKA NEDJELJA - 24.III.2013.

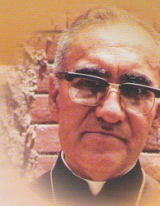
Broj: 13(307)

DAN SVJEDOKA VJERE 24. ožujka

Tko izgubi
svoj život
poradi mene,
naći će ga.

s. Lukrecija

Mons. Romero

o. Vjeko

Muka
Gospodina našega
Isusa Krista
po Luki

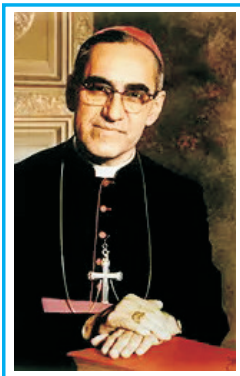
Evangelje, Lk 22, 14 - 23, 56

SVJEDOCI VJERE u katoličkoj Crkvi

Za trenutak prekidamo seriju prikaza hrvatskih svjedoka vjere, slugu Božjih, koji su na putu da nam ih Crkva postavi za uzore vjere kao blaženike, i pridružujemo se općoj Crkvi spominjući DAN SVJEDOKA VJERE koji ove godine pada upravo na maslinsku nedjelju.

Dan svjedoka vjere u Katoličkoj Crkvi širom svijeta slavi se **24. ožujka**, a počeo se obilježavati od 1993. godine, na dan kada je za vrijeme slavljenja sv. mise, ubijen salvadorski nadbiskup Oscar Romero (+1980.), zbog toga što je odlučno stao u obranu obespravljenih, siromašnih i progonjenih, te pozvao i svoje svećenike da to isto učine. Nekoliko dana prije svoje smrti nadbiskup je izjavio: „Da, ubit će mene, ali neće ubiti istinu“. Sjećanje na njegovu hrabrost ostat će trajno u srcima njegova naroda i svijtu nas. Na stotine i tisuće drugih misionara i misionarki, vjerovjesnika i pastoralnih djelatnika, vođeni istom Kristovom logikom: „Tko izgubi život svoj poradi mene, naći će ga“ (Mt 16,25), bili su, poput njega, ubijeni jer nisu htjeli odstupiti od evanđeoskih vrednota.

nadbiskup
Oscar Romero

Krajem 2012. godine, novinska služba Zbora za evangelizaciju naroda, agencija *Fides*, objavljuje popis pastoralnih djelatnika koji su izgubili život na nasilan način tijekom posljednjih 12 mjeseci. Prema dostupnim podatcima, u 2012. godini ubijeno je 12 pastoralnih djelatnika: 10 svećenika, jedna redovnica i jedna laikinja. Prema broju ubijenih, vodeća je Amerika - šest ubijenih: Brazil 2, Meksiko 2, Kolumbija 1, Gvatemala 1; potom Afrika - četiri: DR Kongo 1, Mozambik 1, Tanzanija 1, Madagaskar 1 te Azija - dva: Libanon 1, Filipini 1.

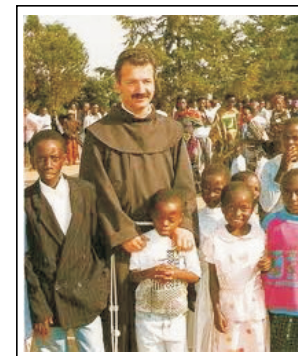
Godina vjere odlična je prigoda da se i u našim crkvama započne obilježavati **Dan svjedoka vjere**, Dan kada ćemo se ujedno sjetiti i hrvatskih misionara koji su izgubili život poradi Krista.

Potaknuti smo da se posebno na ovaj dan sjetimo te svoje braće i sestara i da ih molimo neka i u našim srcima svjetlo vjere živo sja i obasjava životni put našoj djeci i budućim generacijama. Na ovaj se dan vjernici, potaknuti sjećanjem na svoje mučenike, ujedinijuju u molitvi krunice za misionare i za misijske potrebe Crkve.

Osobito se trebamo sjetiti naših ubijenih misionara: fra Vjeko Ćurica, koji je ubijen 31. siječnja 1998. ispred crkve u Kigaliju, glavnom gradu Ruande, te s. Lukrecije Mamić, koja je ubijena 27. studenoga 2011. na vratima samostana sestara Službenica milosrđa, u mjestu Kiremba, u Burundiju.

Fra **VJEKO ĆURIĆ** rodio se u Lupoglavu kraj Žepča 26. travnja 1957. godine. U Visokom je 1976. završio Franjevačku klasičnu gimnaziju. Školovao se za svećenika od 1976. do 1982., kada je, diplomiravši filozofiju i teologiju na Franjevačkoj teologiji u Sarajevu, zaređen za svećenika.

U Parizu se pripremao za misijski poziv. Otišao je u Ruandu 1983. godine. Prema franjevačkom planu "Projekt Afrika" nastojao je naučiti lokalne običaje i plemenske jezike, a pomagao je u duhovnim i materijalnim potrebama lokalnom stanovništvu.

Godine 1994. u Ruandi je trajao rat i genocid između pripadnika plemena Hutu i Tutsi. Gotovo svi svećenici bijelci napustili su zemlju. Vjeko Ćurić je ostao.

Tijekom tri krvava mjeseca 1994. godine, kada je u genocidu ubijeno gotovo milijun pripadnika plemena Tutsi, fra Vjeko Ćurić je spasio nekoliko tisuća ljudi. Spašavao ih je na razne načine: stavljao ih je pod kamionsku prikolicu i prevozio u susjedni Burundi, skrivao u samostanu, u župnoj crkvi...

Često je bio na relaciji Ruanda-Burundi. U Burundi je prevozio ugrožene Tutsije, a iz Burundija je dovozio hranu za ljude koji su se sklonili u njegovu crkvu i biskupiju. Da bi spasio ljude koristio se i mitom. Kad je dovlačio hranu, davao je i njima, koljačima, kako bi ih na taj način spriječio da uđu u crkvu i pobiju ljude koji su se ondje sklonili...

Nakon što je vojska Tutsija zauzela Ruandu, a Hutui, koji su počinili genocid, postali žrtve, fra Vjeko je počeo pomagati njima. Uhićeni su deseci tisuća ljudi i strpani zatvore, ubijene su stotine tisuća. Vjeko je uvijek bio na strani slabijih. Počeo je pomagati zatvornicima, gradio kuće za udovice...

Vjeko se nije brinuo hoće li vlada nešto dopustiti ili neće. On je to činio. Nije se brinuo slažu li se ili ne. Čak su mogli reći i ne, ali on bi to svejedno učinio.

Više puta bio je u smrtnoj opasnosti za vrijeme i nakon rata. U travnju 1996. dva su ga razbojnika napala želeći ga strijeljati, ali im je uspio pobjeći.

31. siječnja 1998. večerao je sa dva gosta u njegovoj župi u Kivumu, te ih je iza večere odveo svojim autom u Kigali. Kada je auto usporio ispred crkve Svete Obitelji njih dvoje su ga ubili sa sedam metaka sa boka i s leđa.

Do danas nitko ne zna tko su oni bili, niti zašto su ga ubili: budući da ih je pozvao na večeru pretpostavlja se da su bili «prijatelji». Uzvratili su mu zlom za dobro. Mi ne znamo tko ga je ubio, ali uvjereni smo, barem tako neki govore, da su ga ubili oni kojima je najviše pomagao, barem pripadnici toga plemena, kaže fra Ivica Perić, koji je u Kivumu naslijedio fra Vjeka.

Koliko je bio cijenjen i poštovan u svojoj župi, dovoljno govori i to da mještani nisu htjeli ni čuti da ga se sahrani u Europi. Njegov grob je u crkvi u župi Kivumu, 30-ak kilometara od Kigalija, glavnog grada Ruande. Fra Vjeko je jako volio Ruandu, za nju se žrtvovao i na koncu dao svoj život.